

Účtování na vesmírných kontech (Settling Space Accounts)

Hradišťan

Když se tě děti na ulici zeptají pane kolik je hodin
a smráká se a míč se zakutálel
nesmíš jim nahlas povědět že už je strašně dávno

Vždyť co je čas co býval a co bude ještě znamenat
za našich příštích dnů
kolika branami jsme prošli shrbeni a kolik bylo vrátek
přes kolik přelízek a zápraží

A za koho se vlastně tolik trápíme ztraceni ve vesmíru
v němž obří hvězda první velikosti není než nepatrná veš

A ani děti nebudou nic vědět
a nedoptá se kdo se na nic ptá
a bude smrt na zlatém hrachu klečct
a postaví nás všechny do kouta
na přesných vahách život váží
co bývalo a to co jest
na jedné misce naši touhu
ta druhá zbývá pro bolest

Nevíme nevíš nikdo neví neptej se kam už není kdy
za tebou kráčí eurydiké a nesmíš ohlédnou se jdi
před navždy posledními vrátky až otevřou se maličko
vrátí se dětská slza zpátky a skutálí se pod víčko

Settling Space Accounts

Only one child's question can bring about an attempt to look back at one's life.

But up until the last moment „we don't know, you don't know, nobody knows, don't ask where to, we've run out of time“. And what happens next?